

Antonio Montalbán, el difícil equilibrio d'un líder obrer

CC OO, de Congrés estatal

Antonio Montalbán, secretari general de CC OO del País Valencià i militant històric, prestigiós, del PCE, manté un difícil equilibri entre les seues dues adscripcions. Cap indiscutit de la tendència hegemònica del sindicat, pertany a la minoria que dins del PCPV presta suport a les tesis de Gerardo Iglesias que, ahora, són majoritàries en el conjunt del PCE. Això i la ferma voluntat de respectar l'autonomia i la pluralitat de

R. SOLER

CC OO l'han portat a ser acusat públicament d'indisciplinat i «caciquil» per part d'alguns dirigents afins a la direcció valenciana del seu partit.

La Conferència de CC OO del País Valencià, on s'han elegit els delegats per al Congrés estatal, que tindrà lloc a Madrid els dies 21, 22, 23 i 24 de juny, ha tornat a posar en evidència les insondables discrepàncies entre els sindicalistes del PCPV-PCE. No han pogut ni anar-hi units en la mateixa candidatura. Hem parlat amb

Montalbán del Congrés, dels conflictes i d'altres centres d'interés compartit.

P.-¿Per què no ha estat possible la configuració d'una llista unitària amb companys del seu partit?

R.-A la nostra Conferència, com saps, se n'han presentat tres, de llistes. L'una, absolutament minoritària, respon a la tàctica permanent dels companys de LCR i MC d'anar amb candidatures pròpies. L'altra ha estat formada per companys que, segons ells, parlaven en nom de la direcció del PCPV, i que pretenien, de totes totes, aconseguir 20 delegats en

la nostra llista. Les exigències eren, com després demostraren les votacions, desmesurades. Acceptar aquesta imposició desorbitada hauria significat tergiversar greument el mandat de la majoria dels afiliats. La nostra proposta d'assegurar-los 11 llocs en el projecte de candidatura unitària va ser, desgraciadament, rebutjada.

P.-¿Com ha quedat la correlació de forces dins de la delegació valenciana de CC OO?

R.-Fracassat l'intent d'elaborar una llista única i unitària que reflectís, proporcionalment, la pluralitat present en el si del

sindicat, van ser les votacions les que delimitaren la representativitat real de cadascun dels corrents. Mentre la candidatura de MC-LCR obtingué dos delegats, l'autoanomenada llista oficial de la direcció del PCPV en va traure 9, i, nosaltres, n'aconseguirem 30, dos dels quals es vinculen al grup d'Ignacio Gallego. És convenient precisar que també aniran a Madrid 14 delegats elegits directament en algunes empreses d'alta densitat d'afiliació. A més d'uns altres 58, que han estat triats en les Federacions. Fet i fet, serem al voltant de 115 els representants valencians al Congrés de la Confederació.

P.-¿Quina tendència hi serà hegemònica i quina política sindical serà portada a la pràctica?

R.-Si la proporció de vots que coneixem fins ara de tot arreu de l'estat no canvia radicalment, la sensibilitat que dirigeix Marcelino Camacho, i amb la qual ens identifiquem nosaltres, aplegarà un 60% dels delegats. El corrent que encapçala Ariza pot situar-se entre el 25-27%. I els delegats que estan per les postures polítiques de Gallego seran aproximadament el 12%.

Pel que fa a la política sindical a desenrotllar en el pròxim període, si triuven les nostres tesis, voldria sintetitzar-la breument en tres aspectes fonamentals:

1) Una posició contrària a la política econòmico-social, fortament lesiva per als interessos dels treballadors, que duu a cap un govern d'esqueres que tantes esperances desvetlà entre la nostra classe. Cada dia més, frustrats en les seues expectatives, els obrers han de pressionar el govern del PSOE perquè rectifique, en un sentit

Dibuix: Vicent Gràcia

progressista i favorable a les demandes populars, la nefasta política desenrotllada que ha portat fins avui.

2) Des d'una posició de responsabilitat, CC OO reafirmarà la coneguda tesi, consubstancial al nostre sindicat des dels orígens, de combinar la mobilització i la negociació, en la perspectiva d'incidir i capgirar l'orientació de la política del govern des d'ara mateix.

3) Recalcar que CC OO és l'instrument principal dels treballadors per aconseguir aquest objectiu legítim, urgent, irrenunciable. CC OO va ser la primera organització sindical que va parlar d'un Pla de Solidaritat en la lluita contra la crisi i la desocupació laboral. Certament, amb un contingut distint del que

No hi ha solidaritat quan la banca incrementa els beneficis de manera escandalosa. Ni quan s'inverteixen milers de milions en el pressupost d'armament

ara li dona el govern. Haguérem d'aguantar els atacs d'una UGT verbalment més radical. Qui ho havia de dir! Ara, seguim exigint solidaritat, però no a costa de l'augment de l'explotació, de la pèrdua de poder adquisitiu dels salaris i les pensions, d'un atur sense fre. Cal estrènyer-se el cinturó, però que ho facen més aquells qui més tenen, i no com passa ara. No hi ha solidaritat quan la banca incrementa els beneficis de manera escandalosa. Ni quan s'inverteixen milers de milions en el pressupost d'armament, en material de guerra i destrucció, mentre que no hi ha diners per a la cobertura de la desocupació, o per a reindustrialitzar l'economia espanyola.

P.-Amb tot, sembla que alguns dels seus companys de partit posen més èmfasi en la recuperació del PCE, entès com a eina fonamental del procés polític, i tasca prioritària del moment, que no en el sindicat...

R.-Les funcions polítiques a desenrotllar per un partit comunista són, al meu parer, imprescindibles. I en cap cas el sindicat no pot substituir aquest paper de dinamitzador de la societat civil, estimulador de la participació popular i de presència en les institucions de l'Estat que compleix tot partit que s'anomena revolucionari. Ara bé, el PCE, per desgràcia, ha quedat reduït, per dictamen de les urnes, a un paper poc determinant i escassament decisiu. Aquells qui, per patriotisme de sigles, confonen els seus desigs amb la realitat no fan cap bé al moviment obrer. Mentre al PCPV, tot i alguns signes de recuperació, li resulta difícil mantenir la militància, el nostre sindicat recupera significativament

l'afiliació. Les darreres eleccions sindicals realitzades a Valenciana de Cementos o a l'Ajuntament d'Alacant, on hem obtingut una gran majoria en tots els col·legis, tècnics inclosos, demostren, també, tant la correcció de la nostra política global com el protagonisme del sindicat en aquesta conjuntura.

P.-¿Creu que UGT és molt hipotecada a la política del govern socialista?

R.-Sí, crec que sí. Nosaltres fem un esforç continuat per aconseguir formes d'unitat més o menys puntuals, de cara a la negociació i a la mobilització. Diverses vegades ens han deixat penjats en la discussió d'un conveni, i han firmat pel seu compte. Tampoc no va ser possible l'acord unitari l'últim 1 de Maig. La concessió, per la nostra banda, de formular les reivindicacions en un sentit positiu («Per la plena ocupació laboral», i no «Contra l'atur») va ser debatuda. UGT tingué por que les manifestacions unitàries esdevinguessen una protesta massiva contra la política del govern socialista. Últimament, hi ha símptomes d'un cert distanciament UGT-govern. Fóra desitjable que es confirmàs. En benefici del conjunt de la classe obrera.

P.-¿Quina classe de relació manté CC OO del País Valencià amb la Generalitat Valenciana?

R.-Escassa i sempre incòmoda per la seua part. Davant de tants problemes com té plantejats la classe obrera valenciana, seria lògic que un Consell d'esquerres procuràs mantenir-hi una relació molt més fluida i lleial. No ha estat així. El conseller de Treball quasi ens és desconegut. Tinguérem una entrevista amb ell ja fa temps i no l'hem tornat a veure. El conseller d'Hisenda,

Antonio Montañán, nascut a Còrdova i líder obrer valencià

Birlanga, encara no ens ha abonat la ridícula ajuda econòmica que correspon a les organitzacions sindicals per la participació en els organismes estatals. Ajuda que és tres vegades inferior a la que concedeix el govern regional murcià als sindicats. Encara no coneixem el projecte del PER (Pla Econòmic Regional). I, damunt, hem sabut que només un 2% del pressupost serà dedicat a la creació de llocs de treball. Cal que el Consell valencià encete una nova política de contactes amb els sindicats que permeta el concurs, l'aportació, la crítica i també la quota de responsabilitat que ens pertoca assumir als sindicats en el redreçament econòmic-social del país.

P.-Per acabar, com entén CC OO la reconstrucció nacional del País Valencià?

R.-Nosaltres valorem positivament tot l'enorme entusiasme desplegat en la normalització lingüística i

La nostra aportació al redreçament del país ós la defensa de les branques de producció valencianes i la salvaguarda dels llocs de treball

cultural, i les innegables, tot i que insuficients, fites assolides. La participació dels nostres companys del sindicat de l'ensenyament en el procés normalitzador de la llengua discriminada,

i, també, en un moviment tan exemplar com el que ha quallat en la candidatura del Bloc, guanyador de les eleccions al Rectorat de la Universitat de València, demostra, en la pràctica, el nostre compromís amb el projecte. Ara, com a organització de classe, creiem que la nostra aportació més consistent i eficaç en el necessari redreçament del país ha de ser, i de fet ja ho és, la defensa de totes aquelles branques de producció que són autèntics signes d'identitat valencians (joguets, fusta, ceràmica...); la salvaguarda dels llocs de treball atacats per una reconversió industrial feta al marge i en contra dels interessos valencians: el Port de Sagunt com a símbol admirable d'autodefensa obrera; la lluita contra una crisi que ha debilitat els mecanismes d'integració imprescindibles per a evitar qualsevol classe de fractura social entre treballadors autòctons i emigrants...